

LES PERSONES ENS DEIXEN, LES IL·LUSIONS NO

-Avia, què és això?- Li preguntava jo tota l'estona. -Avia... i tu per què reps tantes cartes?- I ella em responia amb un adorable somriure – Fill, jo tinc molts admiradors!- i reia. La meva avia tenia 70 anys. Com voleu que tinguéssim admiradors? Vestia amb un jersei de llana i faldilla negra. Era molt simpàtica...

Lavors la meva germaneta, li preguntava: -Per què t'envien cartes ? T'estimen molt, oi?... I ella tornava a riure. -Si, m'estimen molt, filla, m'estimen molt...- feia una pausa i ens mirava... - veureu nens aquestes cartes són per què el dia que jo no hi sigui, i vosaltres sigueu grans, tingueu de tot. Nosaltres ens vam mirar, jo no vaig entendre res del que va dir... quan marxava?... de vacances?... que estrany, no solia marxar. Vaig riure i la meva germaneta també. Ens va mirar atentament amb una cara rara -De que rieu?- ens va demanar deixant la carta sobre la taula. Jo vaig somriure... ho recordo perfectament, ella se'n va adonar de que no havíem entès res de res.

-No heu entès el que volia dir, no?- vam dir que no tímidament amb el cap. -Mireu fillets... l'avia ja es gran, i algun dia o altre marxaré amb els vostres pares... Ella sempre ens va dir que eren al cel, però jo sabia molt bé el que havia passat aquell dia... amb el cotxe... i els meus pares dintre.

Va explicar que encara que ella no hi fos, a nosaltres mai ens faltaria res, i per això rebia aquestes cartes, que asseguraven el nostre futur.

Ara, que sóc gran me n'adono de com es va preocupar per nosaltres. I tot i que ella ja no hi es, jo sempre l'he portat al cor. El dia que l'avia va morir, va ser dolorós, però nosaltres vam poder continuar amb la nostra vida i seguir amb totes les il·lusions que teníem i que havíem construït amb ella.

Jo tenia 19 anys i la meva germana 15, i tots dos vam tirar endavant, gràcies a l'avia. Aquelles cartes eren els rebuts d'una assegurança. La qual, sincerament, ens va ajudar moltíssim en aquells durs moments. Vam poder comprovar que darrera d'aquells papers hi havia un equip de persones que junts feien un bona família...

Nens, sembla un anunci, però va ser així. Sempre la recordaré, i als que ens van ajudar en aquells moments també.

-És per això, fills, que des d'aquells dies tenim a casa la nostra confiança amb les assegurances Santasusana. Per la mateixa raó que la meva avia els hi tenia. Perquè passi el que passi sé que mai us faltarà de res en el futur-. Els meus fills em van somriure i em van abraçar.

“EL TEU FUTUR ESTÀ A LES MANS DEL PRESENT,
VIU EL PRESENT I ASSEGURAT EL FUTUR.”

DAVID VILLARREAL IGNACIO